FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 6. marts 1990 *

Høje Domstol.

1. I tre forenede sager, der er registreret under numrene C-54/88, C-91/88 og C-14/89, har Pretura di Conegliano, Pretura di Prato og Pretura di Pisa forelagt Domstolen enslydende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af Traktatens bestemmelser om etableringsfrihed, for så vidt angår udøvelsen af visse paramedicinske erhverv.

2. Den enslydende formulering af spørgsmålene skyldes hovedsagelig, at de forelæggende retter befandt sig i næsten samme situation. Der er tale om straffesager anlagt mod bioterapeuter og healere på grundlag af artikel 348 i den italienske straffelov for uretmæssig udøvelse af lægegerning.

3. Sag C-54/88 vedrører straffesagen mod Eleonora Nino, som er medlem af Associazione italiana flussoterapeuti e pranoterapeuti (herefter benævnt »AIFEP«) på grund af indgreb, hun havde foretaget som bioterapeut og healer. Sag C-91/88 vedrører straffesagerne mod Bruna Gori og Rinaldo Prandina, som også er medlemmer af AIFEP, for udøvelse af virksomhed som healere. Endelig vedrører sag C-14/89 straffesagen mod Pier Cesare Pierini, som er medlem af samme forening, på grund af hans virksomhed som healer. Alle de tiltalte har for de nationale retter påberåbt sig Traktatens bestemmelser om etableringsfrihed, idet de er af den opfattelse, at straffesagerne mod dem indebærer en tilsidesættelse af disse bestemmelser.

4. Som den italienske regering og Kommissionen har anført, er der tilsyneladende ikke noget i de akter, der er indgivet til Domstolen, der viser, at de forelagte spørgsmål vedrører forhold, der henhører under fællesskabsretten og etableringsfriheden. Tværtimod er der tale om rent interne forhold, hvor personer, som er *statsborgere* i Italien og *bosat* dér, for *italienske* retter er tiltalt for virksomhed udøvet i *Italien*. De sager, hvori der er truffet beslutning om præjudiciel forelæggelse, udviser ingen af de tilknytningsmomenter til fællesskabsretten, der er anerkendt i Domstolens praksis, som f. eks. erhvervelse af de omhandlede faglige kvalifikationer eller udøvelse af det pågældende erhverv i en anden medlemsstat [1]. Det forekommer mig derfor, at de forelæggende retters spørgsmål vedrører situationer, som helt klart ikke henhører under de traktatbestemmelser, som Domstolen er blevet anmodet om at fortolke.

* Originalsprog: fransk.

1 — Dom af 7. februar 1979, Knoors, præmis 24 (115/78, Sml. s. 399).

5. Som det bl. a. er fremhævet i dommen i sagen Kommissionen mod Belgien af 12. februar 1987, er formålet med artikel 52 nemlig:

»at sikre, at statsborgere fra andre medlemsstater, som, endogså sekundært, etablerer sig i en anden medlemsstat med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed dér, behandles efter samme regler som landets egne statsborgere, og den forbyder enhver form for forskelsbehandlng på grundlag af nationalitet, for så vidt som den begrænser etableringsfriheden« [2],

hvoraf — som Domstolen f. eks. har anført i dommen af 20. april 1988 i Bekaert-sagen — følger, at

»når der... ikke foreligger nogen som helst omstændigheder, der overskrider de nationale rammer, kan EF's etableringsregler ikke bringes i anvendelse« [3]

6. Jeg skal derfor foreslå, at Domstolen ligesom i Bekaert-dommen kender for ret:

»EØF-Traktatens bestemmelser om etableringsfrihed finder ikke anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat som f. eks. forholdene for en medlemsstats statsborgere, der på denne stats område udøver selvstændig erhvervsvirksomhed, som de ikke kan påberåbe sig, at de tidligere har uddannet sig til eller udøvet i en anden medlemsstat«.

2 — 221/85, præmis 10 (Sml. 1987, s. 719).
3 — 204/87, præmis 12 (Sml. 1988, s. 2029).